

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af High Court of Ireland (Irland) den 16. august 2011 — Margaret Kenny m.fl. mod Minister for Justice, Equality and Law Reform, Minister for Finance og Commissioner of An Garda Síochána

(Sag C-427/11)

(2011/C 311/41)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

High Court of Ireland

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Margaret Kenny, Patricia Quinn, Nuala Condon, Eileen Norton, Ursula Ennis, Loretta Barrett, Joan Healy, Kathleen Coyne, Sharon Fitzpatrick, Breda Fitzpatrick, Sandra Hennelly, Marian Troy, Antoinette Fitzpatrick og Helena Gatley

Sagsøgte: Minister for Justice, Equality and Law Reform, Minister for Finance og Commissioner of An Garda Síochána

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Under omstændigheder, hvor der umiddelbart foreligger indirekte kønsdiskrimination med hensyn til løn, i strid med artikel 141 (nu artikel 157 TEUF) og Rådets direktiv 75/11/EØF⁽¹⁾, har arbejdsgiveren da, med henblik på at godtgøre, at der foreligger en objektiv begrundelse, pligt til at give:
 - a) en begrundelse for ansættelsen af referencepersonerne i de stillinger, som de besætter,
 - b) en begrundelse for, at referencepersonerne aflønnes med en højere lønsats, eller
 - c) en begrundelse for, at appellanterne aflønnes med en lavere lønsats?
- 2) Under omstændigheder, hvor der umiddelbart foreligger indirekte kønsdiskrimination med hensyn til løn, har arbejdsgiveren da, med henblik på at godtgøre, at der foreligger en objektiv begrundelse, pligt til at give en begrundelse for:
 - a) de specifikke referencepersoner, som sagsøgerne henviser til og/eller
 - b) den generelle karakter af de stillinger, som besættes af referencepersonerne?
- 3) Såfremt spørgsmål 2(b) besvares bekræftende, er den objektive begrundelse i så fald godtgjort, selv om den pågældende begrundelse ikke finder anvendelse på de udpegede referencepersoner?
- 4) Begik Labour Court i henhold til fællesskabsretten en fejl ved at acceptere at tage hensyn til »arbejdsmarkedets parters interesser« ved vurderingen af, om arbejdsgiveren kunne give en objektiv begrundelse for lønforskellen?

- 5) Under omstændigheder, hvor der umiddelbart foreligger kønsdiskrimination vedrørende løn, kan det da godtgøres, at der foreligger en objektiv begrundelse med henvisning til indstævntes hensyn til arbejdsmarkedets parter? Har et sådant hensyn nogen relevans for analysen af, om der foreligger en objektiv begrundelse?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 75/117/EØF af 10.2.1975 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om gennemførelse af princippet om lige løn til mænd og kvinder (EFT L 45, s. 19).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (England) den 16. august 2011 — Purely Creative Ltd m.fl. mod Office of Fair Trading

(Sag C-428/11)

(2011/C 311/42)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Purely Creative Ltd, Strike Lucky Games Ltd, Winners Club Ltd, McIntyre & Dodd Marketing Ltd, Dodd Marketing Ltd, Adrian Williams, Wendy Ruck, Catherine Cummings og Peter Henry

Sagsøgt: Office of Fair Trading

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Indebærer den ikke tilladte praksis, der er omhandlet i punkt 31 i bilag I til direktiv 2005/29/EF⁽¹⁾, at erhvervsdrivende er forhindret i at oplyse forbrugerne om, at de har vundet en præmie eller et tilsvarende gode, når faktum er, at forbrugeren opfordres til at afholde en udgift, herunder en bagatelagtig (de minimis) udgift, i forbindelse med indløsningen af præmien eller det tilsvarende gode?
- 2) Vil det, såfremt den erhvervsdrivende tilbyder forbrugeren flere forskellige metoder med hensyn til at indløse præmien eller det tilsvarende gode, udgøre en tilsidesættelse af bilag I, punkt 31, hvis den handling, som skal udføres for at benytte en af indløsningsmetoderne, indebærer, at forbrugeren skal påtage sig udgifter, herunder bagatelagtige (de minimis) udgifter?
- 3) Såfremt det ikke udgør en tilsidesættelse af bilag I, punkt 31, hvis indløsningsmetoden alene får forbrugeren til at påtage sig en bagatelagtig (de minimis) udgift, hvorledes skal den nationale ret afgøre, hvorvidt sådanne udgifter er bagatelagtige? Skal sådanne udgifter nærmere bestemt være fuldt ud påkrævede?